

Ordenació de les dones: Quan Déu no assumeix plenament la condició humana

Dm, 9/07/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

L'únic argument sòlid per què les dones no puguin ser ordenades preveres és que Jesús, quan en el darrer sopar va encomanar als seus comensals de fer aquell ritu com a memorial seu, els comensals només eren homes.

Els altres tres arguments principals que s'acostumen a donar a més d'aquest són, el primer, que com que el capellà representa Jesucrist sempre l'evocarà més fàcilment un home que una dona; el segon, que la tradició de l'Església sempre ho ha fet així; i el tercer, que antropològicament escau més a l'home que a la dona aquest ministeri. El primer argument no crec que calgui ni intentar rebatre'l, i respecte al segon crec que és bastant clar que aquesta és una qüestió totalment marcada per la cultura dels moments. Respecte al tercer, el que voldria dir és que em resulta curiosa aquesta mena d'antropologia, que m'imagino que està basada en la relació sexual, entenent aquesta relació com l'acció d'un principi actiu -l'home- sobre un principi passiu -la dona-, cosa que com a mínim resulta altament discutible.

Doncs tornem a l'argument inicial. Si donem per bo que al darrer sopar només hi eren Jesús i els dotze apòstols, i que els que han de continuar fent present el memorial de Jesús han de tenir les característiques d'aquells primers a qui se'ls va encarregar, podríem dir que les característiques bàsiques que compartien els apòstols eren tres: ser homes, ser jueus i ser dotze -una xifra emblemàtica, significat les dotze tribus d'Israel-. Per tant, els qui haurien de poder presidir l'Eucaristia haurien de ser homes, ser jueus i ser dotze a tot el món. Però el cas és que d'aquestes tres característiques només es dona valor a una, la de ser homes. Cosa que desqualifica bastant tota l'argumentació.

Però hi ha encara una segona qüestió, en aquesta mateixa línia. Resulta que, en el darrer sopar, Jesús va dir als dotze apòstols, i només a ells: "Feu això, que és el meu memorial". Però resulta que abans, prenent el pa, els havia dit també: "Preneu i mengeu-ne tots". I passant-los el calze els havia dit igualment: "Preneu i beveu-ne tots". Ho va dir als dotze apòstols, a dotze homes. A cap dona. Doncs, si del fet que l'encàrrec de presidir l'Eucaristia el va fer a dotze homes en deduïm que només els homes poden presidir-la, també, del fet que l'encàrrec de menjar el pa i beure el vi també el va fer només a homes, n'hauríem de deduir amb la mateixa seguretat que les dones no poden combregar, que això és una cosa reservada només a homes.

Tot això que estic dient ho he tret d'un article de Karlheinz Ruhstorfer publicat en el número 229 de *Selecciones de Teología*. Però l'autor no es queda aquí i, després de dir aquestes coses, va més a fons i reflexiona sobre la poca solidesa teològica i cristològica que hi ha darrere la negativa a l'ordenació presbiteral de les dones.

Déu, en Jesús, va assumir la condició humana en la seva totalitat. Tot ésser humà, sigui home o dona, porta plenament en el seu rostre la imatge de Jesús, i per tant, la imatge de Déu. Per assumir la condició humana, que és finita, Déu no va

pretendre assumir totes les modalitats d'aquesta condició, perquè això, precisament, hauria estat antihumà. Jesús va ser home i no dona, Jesús va ser jueu i no grec, Jesús va ser lliure i no esclau. Però sant Pau ja ens va aclarir, a Gàlates 3,28, que això no vol dir que els homes, els jueus i els lliures portin més intensament gravada la imatge de Jesús: "En Jesús, no hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona". També ens va aclarir, a 2 Corintis 5,16-17, que els cristians som una creació nova, en la qual no compta el que siguem "segons la carn".

Doncs bé. Resulta que la prohibició que les dones puguin ser preveres liquida aquests principis. Perquè resulta que, segons aquesta prohibició, hi ha éssers humans que poden assumir plenament la imatge de Jesús, inclosa la de cap de la comunitat, i altres que no, que no poden assumir la imatge de Jesús en la seva totalitat: els està vetada la imatge de cap de la comunitat, per un motiu que no és "de l'Esperit", és a dir, que no depèn de l'esperit de cada persona que el fa més o menys apta per a aquesta tasca -això que en llenguatge cristià anomenem els "carismes"-, sino que el veto és per un motiu "de la carn": ho tenen prohibit per causa del sexe amb què van néixer.

Les dones, doncs, segons l'actual disciplina eclesiàstica, són menys imatge de Jesús que els homes. Les dones són una imatge coixa de Jesús.

Ja es veu, que això no pot ser. Déu vulgui que canviï aviat.